

gerne vil sige et Par Ord. Det er Besparelse i Retning af at gøre Rigsdagen, og da navnlig og maaske udelukkende Folketinget, mindre. Det kan kun være et Gode, set fra et konservativt Synspunkt, at man har sin Opmærksomhed henledt ogsaa paa dette Forhold. Det er jo saa, at Partiet Venstre paa et tidligere Tidspunkt i denne Rigsdagsperiode ikke har ment paa dette Punkt at skulle eller burde opnaa noget. Af Valglovskommissionens Forhandlinger fremgaar, at ogsaa Venstre stiller Forslag om, at Antallet bevares uforandret. Naa, vi har jo haft vanskelige Tider siden, og jeg skal i og for sig ikke sige noget til, at man tager Sparsommeligheden i Brug ogsaa paa dette Punkt. Men saa maa jeg rigtignok sige, at vil man det, skal man ogsaa for Alvor tage den i Brug, det skulde ikke gerne være saa, at man alt for tydeligt faar en Fornemmelse af, at det er andre Hensyn, der vejer fuldt saa meget som Besparelshensynet.

Men skal virkelig Besparelsmomentet i denne Sag spille nogen Rolle, er det klart, at man maa skære dybt, og jeg maa give det ærede Medlem Hr. Larsen-Badse Ret i det, han har udtalt paa forskellige Sommermøder, at skal man virkelig naa noget i den Retning, kan man ikke skære mindre end en Trediedel bort. Selv om dette skulde ske, selv om der skulde gaa en og anden selv en selv meget nærstaaende Person med, gik det jo nok endda, derom nærer jeg ingen Tvivl. Den Besparelse, der vilde naas ved en Nedskæring paa 50 Rigsdagsmænd, vilde være ca. 300 000 Kr. Nogle vil mene, at 300 000 Kr. er mange Penge, og det kan maaske ogsaa være rigtigt; men overfor et Budget paa 400 Mill. Kr. eller godt og vel det, tror jeg dog ikke, man har Lov til at sige, det er noget afgørende, men at komme med en Nedskæring, der som Motiv har Besparelse, men som ikke giver mindst denne Besparelse, maa jeg hævde, er at bruge Ordet Besparelse som falsk Reklame.

Der er sagt, at man ved en Nedskæring af Antallet af Folketingsmænd ogsaa vilde naa, at Arbejdet gik lettere, og at der blev talt mindre. Af dette sidste vil jo følge, at Rigsdagstidende blev kortere, og en kortere Rigsdagstidende vilde igen betyde færre Udgifter. I den Retning tror jeg imidlertid ikke, man skal vente sig nogen særdeles stor Besparelse. Af 100 kan der tales, jeg vil ikke sige lige saa meget som af 150, men da det jo dog hænder, at ikke alle 150 er til Stede, og da det ogsaa hænder, at ikke alle 150 har Ordet om de enkelte Sager, maa jeg hævde, at Sandsynligheden taler stærkt

for, at Talestrømmen bliver saa nogenlunde den samme.

Alt i alt maa jeg sige, at hverken jeg personlig eller mit Parti paa nogen Maade har noget imod en principiel Nedskæring af Hensyn til Besparelser, men saa skal det være en, hvor Besparelsmomentet virkelig kommer til at betyde noget.

Som bemærket mener jeg ikke, at den økonomiske Situation tegner sig paa en saadan Maade, at der er nogen større Grund til at se Fremtiden i Møde med alt for glade Forventninger. Stiller man sig saa det Spørgsmaal: Hvorledes vilde det samme Problem, Problemet Balance, have ligget, hvis vi havde haft det radikal-socialdemokratiske Styre, eller hvis de radikal-socialdemokratiske Partier i de tre Aar, der er gaaet, kunde have gennemført det, de havde ønsket, eller — man kan ogsaa stille det anderledes — havde kunnet forhindre gennemført visse Ting, som nu virkelig er gennemført, er det altid svært at vide, hvad de radikale Partier virkelig vilde have gennemført, hvis de havde staaet med Ansvar, det er ikke altid helt sikkert, at et Oppositionsparti har Mod til, naar det kommer til Stykket, at gennemføre det, som det angiver at ville gennemføre; ulige lettere er det at se, hvad de radikale Partier ikke vilde have gennemført, hvis de havde haft Magt til at forhindre det. Dér har vi de noksom omtalte Luksusskatter til et Beløb af 10 Mill. Kr., Ølskatter til et Beløb af 5 Mill. Kr., Restaurationsskatter til et Beløb af 20 Mill. Kr. og Chokoladeskatter til et Beløb af 10 Mill. Kr., i alt 45 Mill. Kr. Jeg har allerede tidligere bemærket, at i Diskussionen Balance kan det radikale Parti i Øjeblikket ikke medtage Spørgsmaalet Militærudgifter, idet deres ærede Ordfører har anvendt disse Penge til noget andet. Naar dette tages i Betragtning, vil det altsaa sige, at vi vilde have været 45 Mill. Kr. mere fjernet fra Balance, hvis disse Partier havde været ved Magten, aldeles bortset fra, at de Forslag, som stilledes fra disse Partiers Side med Hensyn til Aldersrenteloven, vilde have kostet Staten saa langt mere end de vedtagne Forslag.

Har der nu været nogen saglig Begrundelse for, at disse Partier er gaaet mod Skatter af den her nævnte Art, Skatter, som dog i afgørende Grad bygger paa Luksus? Er der i disse Partiers inderste Følelser noget, som virkelig kunde oprøres mod Skatter af den Art? Jeg maa hævde nej, det er der ikke. Det ærede Medlem Hr. Rode, hvis Parti har stemt imod alle de her nævnte Skatter, har antydnet, at